„Toate golurile mele" 9

FRAGMENTE DIN CARTEA FOTBALISTULUI VEST-GERMAN UWE SEELER

În acest ultim capitol, Uwe face cîteva considerații legate de fotbal și mișcarea fotbalistică, învățăminte trase de el în anii petrecuți pe gazon.

★

Pentru meciurile din liga federală îți trebuie o condiție fizică impecabilă, căci problema care se pune nu este de a rezista nouăzeci de minute ci de a-ți impune jocul timp de nouăzeci de minute. Eu de exemplu, cînd dau peste un adversar puternic, trebuie să știu să-l dezarmez. În caz că m-aș da înapoi, ar însemna de la bun început că mă aflu voit pe o poziție pierdută. Bineînțeles că nimeni nu poate fi „la fel de bun" în permanență. În definitiv, nici Armin Harry nu aleargă în fiecare zi o sută de metri în 10,0 secunde. În cazul în care în timpul unui meci, doi sau chiar trei jucători capotează, meciul este iremediabil pierdut, căci ceilalți opt sau nouă nu ar mai putea face față.

În campionatul regional al länderelor mai întîlneam uneori echipe cărora le puteam face față cu „jumătăți de măsură". În cadrul ligii federale, acest lucru este exclus! Aici domnește un echilibru de forțe care pur și simplu nu permite nici un fel de superficialitate. **Trebuie** *să joci treizeci de meciuri în deplinătatea forțelor fizice. Și pe măsură ce trece timpul, acest lucru devine tot mai greu. Cine nu se prezintă chiar de la prima etapă în formă maximă de campionat trage consecințele. În 1964, la sfîrșitul primului campionat al ligii federale, am înțeles cît de adevărat este acest lucru.*

. . . . . .

La 31 iulie 1964 urma să jucăm un meci amical contra unui mare adversar: Dukla Praga.

Dimineața am dormit mai mult ca deobicei, căci jocul se desfășura la noi, la Hamburg... Apoi, contrar tuturor regulilor, m-am pregătit să ies în oraș, la o plimbare, căci promisesem lui Masopust și Pluskal să colindăm împreună.

Îi cunoscusem la Londra în 1963, cînd am jucat împreună în „Echipa Lumii" împotriva Angliei și ne-am împrietenit repede. De atunci încă data invitația mea de a ne plimba împreună prin Hamburg, în cazul în care ei ar veni aici. Ori, astăzi aveam unica posibilitate să fac acest lucru, căci a doua zi după meci, echipa din Praga trebuia să plece. Pe la zece și jumătate am plecat cu Ilka și cu fetița mea, Kerstin, la hotelul „Europäischer Hof" pentru a ne întîlni cu Masopust și Pluskal.

Nici nu am apucat bine să ne salutăm prietenește, că am și fost asaltați de o mare masă de amatori de autografe. Dimineața trecu repede. La prînz, i-am lăsat pe cei doi prieteni ai mei la hotel. Cînd ne-am strîns mîinile pentru a ne spune la revedere, Masopust exclama: — **Mă bucur de jocul de astă-seară. Sînt convins că va fi un joc frumos.**

— **Bineînțeles**, *am răspuns eu.* **Hamburger SV joacă cu plăcere împotriva unor echipe cu o tehnică perfectă.**

Amîndoi îmi mulțumiră pentru compliment și dispărură în camerele lor pentru a se odihni, căci și ei voiau să fie cît se poate de „proaspeți" pe terenul de joc...

La orele 18,30 am plecat cu autobuzul spre stadionul „Volkspark". Străzile deveniseră neîncăpătoare din cauza numărului mare de mașini, căci toți iubitorii fotbalului erau în drum spre stadion. Un polițist pe motocicletă se lupta din răsputeri pentru a croi drum autobuzului nostru.

La intrarea pe stadion, lumea se așezase pe două rînduri adresîndu-ne cuvinte de încurajare. Ni se întinseră creioane și fotografii, dar nimeni n-avea timp de autografe. Cabina, o mică încăpere cu bănci și cuiere, ne părea o oază a liniștii față de tumultul de pe stadion... Cîteva îndrumări tactice de ultimă oră și fluierul ne chemă pe teren.

Ne devenise imediat clar că Masopust avea de gînd să joace centru retras, pentru a-l ademeni astfel pe centrul nostru mijlocaș înainte și a crea vîrfurilor sale de atac spațiu de joc. Noul nostru antrenor, Georg Gawliczek, ne dăduse sfaturile necesare pentru a putea preveni această tactică.

Cu toate că starea timpului era destul de nefavorabilă, peste 50.000 de spectatori veniseră să vadă această partidă care se desfășura la lumina reflectoarelor. Din tribune se auzeau încurajări ca „**Uwe — cel puțin trei**", *sau* „**Uwe — trage tare**". *Dar nici nu începu bine jocul că praghezii ne și supuseră unei mari presiuni. Pasele lor erau cît se poate de precise și noi ne descurcam numai cu greu... Jocul a continuat în același ritm susținut, impus de oaspeți și după 30 minute ei conduceau cu 1—0.*

Cîteva minute mai tîrziu, Dörfel se apropie de mine, cu mingea la picior. Am sesizat, am luat-o înainte, m-am strecurat printre apărători și am primit în fine centrarea așteptată... dar bucuria mi-a fost de scurtă durată. N-am ajuns mingea. Am strigat cît am putut: — **Ce faci omule? Altă dată să pasezi mai jos și mai precis!**

De parcă m-ar fi ascultat și tot nu se putea nimeri mai bine. Trecu pe partea stîngă a terenului, îmi centră din nou și de data asta m-a servit exact la înălțimea capului. Am lovit mingea tare cu fruntea și... 1—1. În pauză eram totuși destul de demoralizați. Praghezii fuseseră categoric mai buni.

La reluare, ploua în rafale. Depuneam eforturi mari pentru a păstra controlul balonului. Cei de la Dukla continuau să atace în trombă. Un șut puternic... și Horst Schnoor părea depășit, dar în ultima secundă fundașul nostru Lothar Kröpelin, salvă... cu mîna. Penalti! Fundașul Dvorak își potrivi mingea. El era marele specialist în asemenea lovituri. De data aceasta însă, praghezii ar fi făcut mai bine să încredințeze altcuiva executarea acestei lovituri.

În timpul pregătirilor pentru acest meci, antrenorul nostru studie foarte multe fotografii luate la diferite jocuri ale echipei din Praga. Printre ele erau și unele care-l arătau pe Dvorak trăgînd de la unsprezece metri. De fiecare dată el trăgea în partea dreaptă, în stînga portarului deci. Probabil că acesta era colțul lui favorit. Toți specialiștii în executarea penaltiurilor au deobicei un asemenea „colț favorit"

Peste întregul stadion se lăsase între timp o tăcere mormîntală, căci urma „duelul" între doi oameni, în care nimeni nu poate interveni.

— **Atenție la colțul sting**, *strigă antrenorul nostru.*

Dvorak își luă elan. Mingea zbură — la semi-înălțime — spre colțul sting al porții apărate de Schnoor. Horst reacționă fantastic și respinse balonul în teren. De necrezut!

Spectatorii aclamară cu entuziasm. Puțin mai tîrziu am reușit să marchez cel de al doilea gol și rezultatul de 2—1 fu menținut pînă la fluierul final. Fusese un joc excelent pe care îl puteai cîștiga la fel de bine și Dukla Praga.

. . . . . .

Privite prin prisma internațională, ideile în fotbal sînt foarte diferite. Am fost întrebat odată prin ce se deosebește fotbalul latin de cel din centrul sau răsăritul Europei, de cel englez și de cel sud-american; dacă deosebirile sînt pregnante și dacă unui jucător bun îi este indiferent dacă joacă împotriva unei echipe italiene, spaniole sau portugheze.

Întrebarea mi s-a părut la început oarecum neserioasă, dar gîndindu-mă mai bine am văzut că scopul întrebării era de a se face o paralelă între țări cu un fotbal asemănător. De fapt, paralele există multe. Sudicii, de exemplu, se folosesc de cu totul alte „trucuri" decît orice echipă nordică sau din răsărit. Numai acela care cunoaște aceste lucruri din experiență proprie este înarmat pentru viitor și știe precis peste ce va da pe terenul de joc, cu foarte mici variante, bineînțeles. Diferitele „genuri" ale fotbalului internațional trebuie cunoscute odată pentru totdeauna, căci ele se succed în permanență. Sudicii sînt sudici și în fotbal. Chiar dacă o echipă spaniolă, să zicem, ar apare pe teren cu unsprezece jucători noi, ei vor semăna, prin felul lor de joc, cu cei vechi. La echipele englezești, transpunînd aceleași lucruri la felul de joc englezesc, se va constata aceeași identitate. Cu cît cunoști mai bine fotbalul internațional, cu atît mai puține surprize există, indiferent de echipă. Acesta este și unul din motivele importante pentru care este necesar ca, în afara jocurilor obișnuite de campionat intern, să se dispute cît mai multe jocuri internaționale. Numai în acest fel tinerii jucători vor căpăta experiența de care au atîta nevoie...

Astăzi fac parte dintre cei „bătrîni" și toată lumea mă crede „uns cu toate alifiile". Totuși, știu precis că și eu mai fac greșeli.

— **Frumos i-ai mai aiurit azi**, *îmi spuse de multe ori soția mea Ilka, care urmărea meciul din tribună și de cîteva ori ne-am și certat căci știu prea bine că într-un fel vezi lucrurile din tribună și într-altfel le vezi de pe centrul terenului...*

Un ziarist, de exemplu, vede jocul într-un fel și-l relatează deci în felul lui. Un spectator oarecare vede același joc poate cu totul altfel și-l redă altfel. Eu, ca jucător activ pe teren, văd lucrurile iarăși în mod diferit, avînd părerea mea proprie. Și apoi, unul înțelege mai mult, altul mai puțin.

În schimb, mă pot enerva teribil cînd aud exclamații ca: Vai, ce pasă proastă. Aici, părerile sînt categoric împărțite. Un jucător dă o pasă, dar ea nu ajunge la destinație. Concluzia: pasă greșită. Dar nimeni nu se gîndește că poate fi vinovat chiar acela căruia i se adresează pasa și care nu a primit-o pentru simplul motiv că nu a venit în întîmpinarea ei ci a stat, așteptînd-o să ajungă la el. Așa că să nu ne mirăm că apare un jucător advers care-i „suflă" mingea. După părerea mea, trebuie să vii în întîmpinarea mingii atunci cînd o aștepți, tocmai pentru a nu da jucătorului advers posibilitatea de a se interpune.

Unul din cele mai importante lucruri în fotbal — și asta nu este numai părerea mea — este jocul **fără** *minge.* **Toți** *componenții unei echipe trebuie să fie în permanentă mișcare. Numai atunci ai certitudinea trimiterii unei pase cu adresă fixă. În caz contrar, nu știi efectiv cui să dai mingea și de multe ori ea ajunge în picioarele adversarilor, deoarece coechipierii tăi nu se mișcă sau nu se mișcă destul.*

Și mai trebuie avut în vedere faptul că mingea este întotdeauna mai iute ca omul. Un jucător trebuie să știe cînd să fină mingea și cînd s-o treacă altuia. Această hotărîre luată la timp îl scoate în evidență pe jucătorul bun. Un jucător bun sau „de clasă", cum se spune, trebuie să acționeze fulgerător. În cazul în care e nevoit să-și întocmească întîi o „schemă", e un caz pierdut.

E adevărat că antrenorul transmite jucătorilor o anumită concepție, o strategie, dar în timpul jocului trebuie să știi să iei hotăriri imediate de unul singur. Și de multe ori jocul decurge cu totul altfel decît a fost „creionat" înainte. În acest caz, nu se poate să nu iei hotăriri de unul singur, căci antrenorul nu te mai poate ajuta cu nimic. El nu poate pătrunde în teren ca să-ți spună ce ai de făcut.

Nici un jucător nu are voie să spună ulterior că antrenorul i-a dat anumite indicații. **Aceasta nu este o scuză.**

După cum am mai spus, totul se rezumă la mișcare permanentă în joc. Fiecare trebuie să joace, să joace, să joace. Portarul în sus, portarul în jos, eu nu renunț la minge decît în clipa în care portarul advers o ține ferm în brațe și se pregătește s-o degajeze. Atîta timp cît e numai pe cale s-o prindă, stau și aștept. O scapă sau n-o scapă? Am marcat foarte multe goluri tocmai în acele momente în care portarul advers scăpa pentru o clipă mingea...

Un jucător trebuie să urmărească întreaga desfășurare a jocului și în primul rînd să gîndească. Cu cît se complică mai mult sistemele de joc, cu atît mai mult trebuie să gîndească jucătorul. Și nu numai să gîndească. Trebuie să aibă și idei. Fotbalul de clasă devine tot mai mult o știință.

În toamna anului 1964 am fost onorat în mod deosebit: Dr. Friedebert Becker, redactorul șef al revistei „**Kicker**" *îmi înmînă pentru a doua oară „Mingea de Aur", care mi-a fost acordată ca celui mai bun fotbalist al anului...*

La sfîrșitul lunii mai a anului 1965, am fost din nou onorat în mod deosebit. În ultima zi a vizitei pe care o făcea în Republica Federală, am fost prezentat reginei Elisabeta II. Majestatea Sa mi-a întins mîna și a discutat cu interes vădit despre fotbal și jocurile mele internaționale. Am întîlnit multe personalități, atît germane cît și străine, dar trebuie să mărturisesc că regina Angliei m-a impresionat cel mai mult prin felul ei de a fi. Plus că are o mare înțelegere pentru fotbal.

La 26 septembrie 1965 am jucat la Stockholm împotriva Suediei, în cadrul eliminatoriilor pentru campionatul mondial, marcînd golul care ne-a adus victoria cu 2—1.

În iulie 1966, în cadrul turneului final al campionatului mondial din Anglia, am pierdut în finală, devenind „numai" vicecampioni mondiali. Nici unul dintre noi nu visa la un asemenea succes. Nici măcar eu. Era al treilea campionat mondial la care participam.

Am o familie fericită, o meserie interesantă de care îmi place să mă ocup, am clubul meu și sper să mai pot juca mult timp de acum încolo fotbal.

Păstrîndu-mi sănătatea, nu mai am nici o altă pretenție, căci atunci voi putea să marchez în continuare goluri!

SFÎRȘIT

Traducere de RADU HERBAY

CUNOAȘTEȚI BIOGRAFIILE MARILOR PORTARI?

- ZAMORA
- PLANICKA
- HIDEN
- OLIVIERI
- GROSICS
- BEARA
- IAȘIN
- GILMAR
- PAVLOVICI

În curînd în paginile revistei noastre, fragmente din viețile romanțate ale unora din cei mai cunoscuți portari din istoria fotbalului